

JENNIFER L.
ARMENTROUT

SFÂȘIERE

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI *WICKED*

Traducere din limba engleză de
DORINA TĂTĂRAN

LEDA  EDGE

Capitolul unu

ROȘU CA UN TRANDAFIR PROASPĂT CULES, SÂNGELE MI-A ȚÂȘNIT din mijlocul palmei, de parcă mâna mi-ar fi fost un nenorocit de vulcan.

Eu eram halfelinul!

Eu fusesem, *dintotdeauna*, eu fusesem! Iar Ren – oh, Doamne –, Ren venise aici să mă găsească și să mă omoare, pentru că prințul din Lumea de Dincolo umbla liber pe tărâmul muritorilor. Prințul era aici să lase gravidă o halfelină, să facă un copil apocaliptic... cu mine.

Cu mine!

Mi-a venit să vomit.

Pe tot parchetul din dormitor.

Când am ridicat privirea, am simțit că nu pot să respir.

— De ce? De ce nu mi-ai spus?

Aripile transparente ale lui Tink au fluturat tăcut când a plutit spre mine. Afurisitul de spiriduș! Afurisitul de spiriduș pe care îl găsisem în Cimitirul Saint Louis. Spiridușul căruia îi făcusem o atelă pentru picior dintr-un băț de înghețată și a cărui aripă frântă o înfășurasem grijuliu în tifon. Afurisitul de spiriduș pe care, în ultimii doi ani și jumătate, îl lăsasem să locuiască în apartamentul meu și pe care nu îl omorâsem încă,

deoarece cheltuise o avere din banii *mei* pe Amazon, de parcă era un personaj din *Hoarders*. Afurisitul de spiriduș era pe cale să primească un șut până în altă dimensiune.

Și-a împreunat mâinile pe cămașa plină cu zahăr pudră. Fața îi era presărată cu alb, de parcă aterizase cu moaca într-un vraf de cocaină.

— Nu m-am gândit că se va ajunge vreodată la asta, a zis el.

Am ridicat mâna, simțind nădușeala curgându-mi pe braț în jos.

— Ei bine, s-a ajuns la asta, și chiar acum!

Tink a plutit spre stânga.

— Am crezut că închiserăm toate porțile, Ivy! Habar n-am avut că există o a doua poartă aici. Noi am crezut că niciun membru al familiei regale nu are vreo șansă să treacă. Era o problemă inexistentă.

Am clătinat din cap, lăsând mâna în jos.

— Ei bine, ghici ce, Tink? Nu e o problemă inexistentă. E o problemă imensă, cât Godzilla!

— Acum văd și eu, mi-a răspuns și a zburat spre pat, lăsându-se pe cuvertura mea. Nu am vrut să te mint!

M-am întors, încruntându-mă.

— Tink, urăsc să ți-o spun, dar, dacă nu vrei să minți pe cineva, pur și simplu, nu *minți!*

— Știiiii!

Spiridușul a târăganat cuvântul în timp ce se îndrepta spre marginea patului, picioarele lui goale cufundându-se în cuvertura mov din pluș și, cel mai probabil, împrăștiind zahăr pudră peste tot.

— Dar nu-i așa că nu m-ai fi crezut, dacă ți-aș fi spus? Nu e ca și cum aș fi avut pe aici o țepușă din lemn spinos.

Bun! În privința asta, avea dreptate.

— Dar când ți-am zis prima dată, puteai să spui ceva!

Tink a lăsat bărbia în jos.

Eu am inspirat adânc.

— Știi ce sunt, când m-ai văzut?

— Da! a zis el. Dar nu a fost intenționat, a continuat repede. Faptul că m-ai găsit a fost o întâmplare. O coincidență. Sau a fost soarta... Îmi place să cred că a fost destinul nostru.

— Poți să te oprești!

Mă durea să știu că, în tot acest timp, nu fusese sincer cu mine și simțeam o arsură adânc în stomac și în piept. Nu știam cine e.

Nici *eu* nu mai știam cine sunt.

— Nu am știut, până te-ai apropiat și am simțit un pic sângele de elf din tine. Dar ai dreptate, ar fi trebuit să îți spun, Ivy-Divy. Ai dreptate, dar mi-a fost teamă... Mi-a fost teamă de ce ai putea face.

Deodată, Tink s-a aruncat pe spate pe cuvertură, cu brațele și cu piciorușele răsfirate.

— N-am vrut să te supăr, pentru că m-ai ajutat, dar n-am vrut nici să faci ceva pripit, dacă ți-aș fi spus.

— Ce aș fi putut face?

Un nod de emoții mi s-a pus în gât.

— Ce pot face?

A ridicat brațele subțiri și moi.

— Ai fi putut, nu știu, să-ți faci rău...

Mi-a căzut falca și am gemut, pentru că pielea vânătă și umflată de pe partea stângă a feței mi s-a întins. Să îmi fac rău? M-am uitat în jos, la țepușa din lemn spinos de pe podea.

— Nu! am șoptit, aplecându-mă și ridicând-o.

Am șters cu tricoul sângele de pe vârful ei.

— Nu vreau să mor! am zis.

— Mă bucur să aud asta!

Tink s-a ridicat, încă ținând brațele pe lângă corp. Am pus țepușa pe comodă, lângă cele din fier și lângă pumnale.

— Nu mi-aș face rău, Tink.

— Dar ai încerca să pleci...

Tink era mai aproape, în aerul din spatele meu.

Am inspirat adânc, dar nu m-a ajutat cu nimic. Să plec? Asta urma? M-am îndepărtat de dulap, evitându-l pe Tink, lucru care s-a dovedit mai dificil decât ar fi trebuit, dat fiind că era vorba despre cineva de dimensiunea unei păpuși Barbie. Istovită până în măduva oaselor, m-am dus până la marginea patului și m-am așezat. Oboseala nu era cauzată doar de nenumăratele răni, care se vindecau lent.

Gândurile nu-mi dădeau pace. Am închis ochii și m-am întins pe spate, lăsându-mi picioarele să atârne din pat, în timp ce panica îmi sfâșia abdomenul. Însăși ideea de a pleca făcea să îmi sară inima din piept. Să plec din New Orleans însemna să părăsesc Ordinul, iar asta era ceva cu adevărat de neconceput. Nu puteai să te trezești că pleci din Ordin, pur și simplu. Echivala cu dezertarea din armată. Aveam să fiu dată în urmărire. Alți membri ai Ordinului aveau să mă caute și existau filiale în fiecare stat. N-aveam cum să mă ascund pentru mult timp. Dacă o făceam, David putea suspecta că sunt o trădătoare, ca... ca Val, și avea să îi contacteze pe liderii din alte secțiuni. Dar ce mă făcea să ezit era mai mult decât datoria mea față de Ordin... Mult mai mult.

La naiba, datoria mea față de Ordin îmi dicta să mă predau și nici măcar despre asta nu era vorba! Pentru prima dată în viață, reticența bruscă față de a face ceea ce e corect nu avea nicio legătură cu datoria mea.

Avea de-a face doar cu Ren!

Să plec însemna să mă îndepărtez de el, și doar gândul acesta a făcut ca inima să mi se oprească undeva, aproape de picioarele care îmi atârnavă peste marginea patului. Îl iubeam. Doamne, îl iubeam mai mult decât iubeam pralinele și *beignets*, iar asta era ceva, pentru că dragostea mea pentru dulciuri rivaliza cu cele mai cunoscute povești de dragoste ale omenirii. La gândul că nu l-aș mai vedea vreodată îmi venea să mă fac ghem, iar asta ar fi fost incredibil de stupid, pentru că, având în vedere coastele mele rupte, sunt sigură că ar fi durut ca naiba.

N-ar fi trebuit să mă apropiu de el.

În tot acest timp, fusesem îngrozită că ar putea muri, la fel ca toți ceilalți. Nici nu îmi trecuse prin cap că l-aș putea pierde pentru că va trebui să plec. Sau să fug. Și încă repede!

Dar ce puteam să fac? Era imposibil să-l las pe prinț să-și ducă planurile la bun sfârșit. Un copil rezultat în urma uniunii dintre prinț și un halfelin ar deschide larg toate porțile spre Lumea de Dincolo. Care ar rămâne date de perete permanent și toți elfii ar trece prin ele. Omenirea s-ar transforma într-un bufet cu autoservire pentru elfi.

— Acum chiar te gândești la asta, a comentat Tink.

În clipa aceea, mă gândeam la o grămadă de lucruri.

Spiridușul a aterizat pe genunchiul meu îndoit. Singurul motiv pentru care nu l-am azvârlit cât colo a fost că aveam să sfârșesc prin a mă răni și mai mult, eram sigură de asta.

— Crezi că singurul lucru pe care poți să-l faci e să pleci, dar asta nu te va ajuta. Uiți ceva foarte important! De fapt, uiți două lucruri foarte importante!

S-a oprit o clipă.

— Dacă mă gândesc bine, probabil că uiți multe, pentru că te-ai lovit la cap...

— Tink! l-am avertizat.

Mi-a tropăit pe picior și m-am simțit de parcă se plimba o pisică pe mine.

— Trebuie să îți dai *consimțământul*.

Am făcut ochii mari. Stângul era încă destul de umflat, astfel că Tink era o siluetă neclară, lângă șoldul meu. Și-a dus mâinile la gură.

— Pentru sex. Să îți dai consimțământul pentru sex cu prințul. Doar așa poate fi conceput un copil. Fără farmece. Fără magie sau constrângeri. Fără trucuri. Știi, trebuie chiar să vrei...

— Știu ce înseamnă consimțământ! am izbucnit.

— Se pare că nu știi...

Tink a sărit de pe coapsa mea și a aterizat pe pat, lângă mine.

— Pentru că nu te poate obliga s-o faci. Mă rog, poate să te oblighe, dar e scârbos, și greșit, și nu chiar neobișnuit pentru prinț, dar nu va rezulta un copil.

— Oh, bine că știi! Ar putea să mă violeze, dar, hei, cel puțin nu va ieși un bebeluș apocaliptic! Nimic rău, nicio problemă!

Tink a strâmbat din nas.

— Știi că nu asta am vrut să spun.

S-a ridicat apoi în aer și a zburat în așa fel încât să ajungă chiar deasupra capului meu.

— Există totuși o problemă mai mare decât asta, Ivy.

Am început să râd, iar hohotul părea al unui nebun. Nici măcar al unui nebun beat. Mai degrabă un nebun de azil.

— Ce poate fi mai rău decât faptul că sunt un halfelin?

Panica mi s-a aprins în piept. Doar spunând asta cu voce tare și a fost destul să-mi vină să vomit.

— Ai zis că prințul ți-a gustat sângele, nu? a întrebat Tink. După ce v-ați luptat?

Am strâmbat din nas.

— Da! Adică, sunt destul de sigură, după ce... m-a adulmecat.

— Atunci, nu există loc unde să poți merge și să nu te găsească.

Am deschis gura, am închis-o, apoi am încercat din nou.

— Poftim?

Tink a coborât pe cuvertură.

— Va putea să te simtă oriunde. Nu contează dacă te duci în Zimbabwe, și nici măcar nu sunt sigur unde e Zimbabwe, dar te va găsi în cele din urmă, pentru că acum ești parte din el.

Pentru o clipă, am fost incapabilă să gândesc, să formez un gând coerent care să nu implice o înjurătură.

— Pe bune?

Tink a încuviințat și s-a trântit lângă brațul meu, cu picioarele încrucișate. A coborât vocea, de parcă putea să îl audă cineva:

— Când un străvechi precum prințul ia o parte din cineva în el, rămâne legat de persoana aceea pentru totdeauna. Sunteți legați, într-un fel.

— Oh, Doamne!

Incapabilă să accept, mi-am trecut mâinile peste față. O nouă oroare ieșită la suprafață!

— Adică el știe unde mă aflu în clipa asta?

— Mai mult ca sigur.

— Și va ști oriunde merg.

Rahat, nici măcar nu puteam să judec implicațiile! Simpla mea prezență îi puna în pericol pe toți. Dar, dacă prințul putea să mă adulmece de parcă era un fel de câine de vânătoare care simte halfelini, nu înțelegeam de ce nu se arătase încă. Trecuse o săptămână de când ne luptaserăm. Ce aștepta?

— Chiar înfiorător, nu-i așa? a zis Tink.

Înfiorător nici măcar nu era cuvântul potrivit. Nu-mi venea în minte niciun cuvânt potrivit pentru toate acelea.

— Știi cum să îl omor?

— Îl omori ca pe orice străvechi. Îi tai capul, dar nu va fi ușor.

Nu zău! Să omori elfi obișnuiți nu era chiar ușor. Dacă îi înjunghiai cu o țepușă din fier, nu făceai decât să îi trimiți înapoi, în Lumea de Dincolo. Tăierea capului îi omora.

— Dar asta nu e cel mai important lucru!

Tink mi-a luat mâna dreaptă. Încheietura nu îmi mai pulsa, un alt semn sigur că prințul chiar vindecase unele dintre rănilile pe care mi le făcuse. M-am uitat la spiriduș.

— Nimeni nu trebuie să afle ce ești.

— Serios? Pe bune? Și eu, care mă gândeam să îmi actualizez profilul de pe Facebook și să scriu că sunt halfelin.

Și-a lăsat într-o parte capul alb-blonduț.

— Tu nu ai Facebook, Ivy!

Am oftat.

Tink a continuat, pentru că... desigur...

— Te-am căutat. Am vrut să te adaug la prieteni, să îți pot trimite *poke*, și știu că oamenii nu mai fac asta, dar eu cred că e un mod grozav de a-ți exprima...

— Știu că nu pot să spun nimănui, dar ce îi oprește pe elfi să mă dea de gol?

— Elfii știu că, dacă ai fi dată în vileag, Ordinul te-ar omori.

A spus-o de parcă vorbeam despre Harry Potter, nu despre mine, știți voi, să fiu omorâtă ca un câine turbat.

— Prințul nu va dori să riște asta, chiar dacă mai există și alte femei-halfelin. Nu va dori să piardă timpul încercând să găsească alta.

— Mă rog, presupun că asta e un lucru bun, am zis ironic.

Tink mi-a dat drumul.

— Nici măcar lui Ren nu poți să-i spui. Mai ales lui!

Privirea mea s-a îndreptat spre Tink.

— Știu ce este el. V-am auzit vorbind în dimineața în care te-ai dus să păzești poarta. El face parte din Elită și, chiar dacă sunt de părere că e un nume la fel de jalnic precum Ordinul, am auzit de tipii ăștia.

— Cum ai auzit de ei?

A coborât zumzâind până a ajuns lângă capul meu. S-a aplecat apoi, șoptindu-mi la ureche:

— Sunt omniprezent.

— Poftim?

M-am încruntat spre el.

— Nici măcar nu are logică.

S-a îndreptat.

— Are perfectă logică.

— Cred că ai vrut să spui omniscient.

A ridicat ochii în tavan.

— Poftim?

— Nu ești omniscient, i-am zis. Nu-i așa?

Tink a zâmbit diabolic.

— Nu!

M-am enervat.

— Trebuie să fii sincer cu mine! Gata cu minciunile! Gata cu rahaturile, Tink! Vorbesc serios! Trebuie să pot avea încredere în tine, iar în clipa asta nu sunt sigură că am.

Ochii i s-au mărit ușor, apoi a căzut în genunchi.

— Merit asta.

Da, o merita, pentru că îl luasem la mine, iar el mă mințise la greu. Nu conta că avusese motive întemeiate s-o facă. Tot mințise. Apoi mi-am dat seama: și eu aveam să fiu nevoită să fac același lucru. Să îl mint pe Ren, dintr-un motiv întemeiat, și... pe toată lumea, deci chiar nu eram mai bună ca el.

— Știi despre străvechi, pentru că am trăit în Lumea de Dincolo. A trebuit să învățăm totul despre ei, să supraviețuim, a zis el. Prințul și prințesa, regele și regina sunt cei mai puternici, dar mereu s-a vorbit despre Elită. Mulți elfi au căzut în mâinile membrilor ei când veneau și plecau de pe tărâmul acesta după bunul plac, înainte ca porțile să fie închise.

Suna plauzibil. Cred! Tink s-a încruntat.

— Deși sunt surprins să aflu că Ren e unul dintre ei. Nu pare suficient de deștept sau de grozav pentru nivelul ăla de șmechereală.

— Ren este suficient de grozav și de tare! l-am corectat eu. E supergrozav!

— În fine..., a bombănit Tink și și-a încrucișat brațele pe piept. Va trebui să cădem de acord că nu suntem de acord. Să trecem peste asta. Nu poți să-i spui. Datoria lui e să te omoare.

Mi s-a oprit respirația. Așa cum fusese datoria lui să-l lase să plece pe Noah, cel mai bun prieten al lui, știind că era ultima dată când îl vedea. Doamne, Ren chiar spusese că nu mai vrea să treacă din nou prin așa ceva, iar eu nu puteam să-i fac asta. Nu puteam să-i pun în cârcă o astfel de informație.

— Nu o să-i spun! am șoptit.

Tink mi-a înghiontit brațul cu piciorul.

— Trebuie să te aduni, Ivy! Acum!

M-am uitat la el.

— Cred că mi se cuvine să-mi plâng de milă câteva minute.

— Păstrează-ți lacrimile pentru pernă!

Am dat ochii peste cap, clătănând din cap.

— ăsta nu e un episod din *Dance Moms*.

Dar Tink avea dreptate. Nu că aveam de gând să-i spun asta, mai ales că încă mă gândeam să-i trag câteva. Trebuia să mă adun. Nu aveam de ales. Plecarea nu era o opțiune. Eu aveam controlul

asupra întregului proces de concepere a copilului și nici vorbă să mi-o trag de bunăvoie cu ciudatul ăla! Trebuia să mă adun, pentru că acum singura mea opțiune era să îl opresc pe prinț.

Să îl opresc pe prinț și să mă asigur că nimeni, nici măcar Ren, nu afla ce sunt. M-am înfiorat. O întrebare mă sâcăia însă, alungând din mintea mea orice altceva.

— Nu înțeleg!

— Ce anume? a întrebat Tink.

— Cum... cum de sunt eu halfelin? am zis, ridicând ochii în tavan. Nu mi-i amintesc pe părinții mei, dar Ren zice că i-a verificat. Zice că se iubeau. Cum a fost posibil să se întâmple asta?

Tink n-a răspuns.

Nu știa. Probabil că nimeni nu avea să afle vreodată adevărul. Orice era posibil. Poate că mama se culcase cu un elf. Sau poate că fusese ca în cazul tatălui lui Noah. Poate că tata cunoscuse un elf femelă și o lăsase însărcinată înainte să o întâlnească pe femeia cu care se căsătorise. Pur și simplu, nu puteam să-mi închipui cum putea cineva care știa ce sunt elfii să se culce cu unul.

Am expirat sacadat și m-am gândit că aș putea să îmi vărs toate lacrimile în pernă. Într-un fel, îmi venea să mă las pe ea și să le dau drumul. De fapt, sincer, nu voiam să mă mai gândesc deloc la asta, dar era imposibil.

— Trebuie să uiți de el! a zis Tink încet.

Am întors capul spre spiriduș.

— De cine?

— De Ren. Trebuie să uiți de el! Să îl îndepărtezi. Să te desparți de el. Spune-i cum vrei! Trebuie să te îndepărtezi de el cât mai mult posibil.

M-am încordat, iar răspunsul mi-a venit imediat:

— Nu!